

Sygn. akt I C 5/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko S. K. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo

2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz S. K. (1) kwotę 197 zł (stu dziewięćdziesięciu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 5/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 października 2015 roku, powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko S. K. (2) o zapłatę kwoty 672,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od kwoty 648,28 złotych od dnia 19 marca 2015 roku oraz od kwoty 24,16 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu (pozew k.2-4).

W dniu 13 listopada 2015 roku, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie pozwu (nakaz zapłaty k. 4v).

W dniu 8 grudnia 2015 roku, pozwana S. K. (2) wywiodła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wniosła o oddalenie powództwa (sprzeciw k.6).

W dniu 10 grudnia 2015 roku, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę według właściwości ogólnej pozwanej, to jest do Sądu Rejonowego w Łęczycy (postanowienie k.10).

Na skutek przekazania sprawy według właściwości powód uzupełnił braki formalne pozwu poprzez złożenie pozwu i jego odpisu na druku urzędowego formularza oraz dowodu udzielenia pełnomocnictwa, oraz wniósł o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych (odpis pozwu k.15-31).

W toku postępowania pozwana – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniosła o odrzucenie powództwa, ewentualnie o oddalenie powództwa. Dodatkowo pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozvem (odpowiedz na pozew k.34-38).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2016 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy odmówił odrzucenia pozwu (postanowienie k. 85). Sąd w tym składzie podziela stanowisko utarte w orzecznictwie, wzmocnione

autorytetem Sądu Najwyższego, że sformułowanie dyspozycji art. 75 ust. 1 prawa przewozowego nie daje podstaw do wysnucia wniosku o przejściowej nawet niedopuszczalności drogi sądowej, ponieważ warunkiem pozbawienia jednostki prawa do poddania sprawy cywilnej pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego jest przekazanie jej w drodze ustawowej do właściwości sądu szczególnego lub innego organu, jak to stanowi art. 2 § 1 i 3 k.p.c. Wobec tego - jak stwierdził to Sąd Najwyższy - przytoczony przepis prawa przewozowego oznacza przejściowy brak legitymacji biernej odbiorcy, prowadzący w razie niewykorzystania postępowania reklamacyjnego do oddalenia powództwa jako przedwcześnie wniesionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CKN 939)00, niepublikowany, zamieszczony w LEX nr 560880, tak też Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie V ACa 1009/12).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe (protokół k. 94).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2014 roku, pozwana korzystała z usług przewozowych świadczonych przez powoda / bezsporne/.

Pozwana podróżowała pociągiem (...) S.A. na trasie W. – Ł.. Przed zakupem biletu sprzedawca w kasie poinformował pozwaną, że pozwana może kupić tańszy o 50% bilet z uwagi na promocję weekendową. S. K. (2) zakupiła bilet w cenie oferowanej przez sprzedawcę. Przeprowadzona przez konduktora pociągu kontrola biletu na stacji M. S. ujawniła, że pozwana nie posiadała prawidłowo opłaconego biletu na przejazd. Pozwana posiadała bilet nr. (...) na przejazd pociągami Spółki (...), na zaś na pociągi (...) S.A. z siedzibą w W. /wezwanie k. 29, zez. pozwanej k. 87/

W dniu 25 października 2014 roku, konduktor pociągu wystawił pozwanej protokół serii IC nr. (...) w treści którego wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 2 dni kwoty 50 złotych. /wezwanie k. 29/. Innego wezwania od przewoźnika pozwana nie otrzymała / zez. pozwanej k.87/.

W dniu 11 marca 2015 roku, Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 51.72 złotych z tytułu nieopłaconej opłaty dodatkowej za przewóz wraz z ustawowymi odsetkami / wezwanie k. 7/.

W dniu 18 marca 2015 roku, pozwana wpłaciła powodowi kwotę 51,72 złote / dowód wpłaty k. 30/.

Powyższy stan faktyczny był w istocie niesporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił go w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację, oraz zeznania pozwanej nie budzące wątpliwości co do ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Podniesienie zarzutu przedawnienia powoduje, iż Sąd w pierwszej kolejności rozpoznaje ten zarzut. Takie działanie sądu, wynika z treści art. 227 k.p.c.

Zarzut powyższy, w ocenie Sądu nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 77 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 1173 zwanej dalej ustawą) ma charakter *lex specialis* w stosunku do ogólnych przepisów o przedawnieniu. Oznacza to, że w razie niewystąpienia zdarzeń objętych jego hipotezą, znajdują zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń z tytułu przewozu wymienione w art. 77 ustawy Prawo przewozowe.

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 i ust. zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Natomiast z art. 77 ust. 3 pkt. 4 wyżej przywołanej ustawy określa początek biegu terminu przedawnienia. Jak wynika z art. 77 ust. 3 pkt. 4 ustawy dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności przedawnienie biegnie- od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić. Jak ustalono pozwana korzystała z usług przewozowych świadczonych przez powoda w dniu 25 października 2014 roku. Została wezwana do zapłaty należności w terminie 2 dni. Mając na uwadze, że pozew

w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesiony został w dniu 15 października 2015 roku, podniesiony zarzut przedawnienia należy uznać za bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze należało przystąpić do merytorycznej oceny żądania.

Powództwo jest bezzasadne.

Na wstępie zaznaczyć należy, że pozwana przed wniesieniem pozwu uiściła opłatę za przejazd wraz z odsetkami - w dniu 18 marca 2015 roku, pozwana wpłaciła powodowi kwotę 51,72 złote.

Natomiast co do kwoty dochodzonej pozwem żądanej przez powoda z tytułu opłaty dodatkowej podnieść należy co następuje;

Jak stanowi art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego z dnia 24 lutego 2006 r. (Dz.U. Nr 38, poz. 266) wydane na podstawie art. 79 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawa przewozowego szczegółowo określa warunki, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwania do zapłaty z tytułu przewozu osób i przesyłek.

Zgodnie z § 7 pkt 2 Rozporządzenia z dnia 24 lutego 2006 roku, wezwanie do zapłaty z tytułu przewozu osób powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko (nazwę) i adres zamieszkania (siedzibę) oraz numer telefonu przewoźnika;
- 2) serię i numer wezwania;
- 3) imię, nazwisko oraz adres podróznego;
- 4) datę, relację przejazdu (numer pociągu, numer linii, numer kursu); miejsce ujawnienia braku dokumentu przewozu lub zatrzymania środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny;
- 5) **tytuł i wysokość roszczenia przewoźnika, z wyszczególnieniem opłaty za przejazd i opłaty dodatkowej, której wysokość określają przepisy wydane na podstawie art. 34a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe;**
- 6) nazwę banku i numer konta, na które należy wpłacić należność;
- 7) termin uregulowania należności;
- 8) pouczenie o możliwości złożenia reklamacji, ze wskazaniem adresu jednostki, w której można ją złożyć;
- 9) rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości podróznego;
- 10) uwagi podróznego;
- 11) numer identyfikacyjny sporządzającego.

Zgodnie z ust. 3 § 7 do wezwania do zapłaty wręczanego podróznemu za podpisem w protokole dołącza się formularz przekazu na wpłatę.

Jak ustalono w niniejszej sprawie w dniu 25 października 2014 roku, konduktor pociągu wystawił pozwanej protokół serii IC nr. (...) w treści którego wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 2 dni kwoty 50 złotych z tytułu opłaty za przejazd. W wezwaniu tym nie została wyszczególniona opłata dodatkowa, nie podano również wysokości roszczenia przewoźnika z tego tytułu. Co więcej zakresłono w formularzu doręczonym pozwanej rubryki dotyczące opłaty dodatkowej zostały wykreślone. Tym samym nie ulega wątpliwości, że opłata nie została w dokumencie na pozwaną nałożona. Dodatkowo pozwanej wbrew obowiązкови wynikającemu z § 7 ust. 3 i § 7 pkt.6 Rozporządzenia do wezwania do zapłaty wręczanemu pozwanej nie dołączono formularzu przekazu na wpłatę z podaniem nazwy banku i numer konta, na które należy wpłacić należność.

Bezspornym jest, że innego wezwania od przewoźnika pozwana nie otrzymała.

Zgodnie z treścią przepisu art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - **po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty.**

Wezwanie do zapłaty stanowi specyficzną instytucję prawa przewozowego, regulującą w sposób sformalizowany dochodzenie roszczeń pieniężnych przez przewoźnika. Za wezwanie do zapłaty można traktować skierowane do podmiotu zobowiązanego żądanie spełnienia obowiązku płatności, wynikającego z umowy przewozu. Trzeba przy tym zauważyć, że dochowanie tego aktu wyrażające się w bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty warunkuje skuteczność dochodzenia roszczeń przewozowych. Wezwanie do zapłaty należności przewozowych, powoduje zawieszenie, na okres do dnia udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty i zwrócenie załączonych dokumentów, najdłużej jednak na okres przewidziany do załatwienia wezwania do zapłaty tj. trzech miesięcy (art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 2 prawa przewozowego) / por. wyrok S.O w Koszalinie, w sprawie syg. akt VI Ga 35/12 z dnia 2012.04.19 , SIP LEX 1713847/.

Należało się zgodzić z twierdzeniami strony pozwanej, brak skutecznego tj. zgodnego z treścią art. 33a ust. 3 i art. 75 w związku z § 7 Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego z dnia 24 lutego 2006 r. (Dz.U. Nr 38, poz. 266) wezwania do zapłaty pozwanej skutkować musi oddaleniem powództwa. W świetle regulacji art. 75 ust. 1 prawa przewozowego, wezwanie do zapłaty ma bowiem w prawie przewozowym charakter obligatoryjny i ta obligatoryjność oznacza, iż roszczenia przeciwko podróżnemu na drodze sądowej mogą być skutecznie dochodzone dopiero po wezwaniu podróżnego do zapłaty w sposób przewidziany w prawie przewozowym i wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa. Jakiegokolwiek ustępstwa w tym zakresie są niedopuszczalne.

Wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., strona powodowa nie wykazała, że skutecznie doręczyła pozwanej wezwanie do zapłaty opłaty dodatkowej w sposób przewidziany w prawie przewozowym i wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa.

Argumentacja przedstawiona przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 2 sierpnia 2016 roku pozostaje w jaskrawej sprzeczności z treścią art. 33a ust. 3 ustawy Prawo Przewozowe w związku z § 7 Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego z dnia 24 lutego 2006 r. (Dz.U. Nr 38, poz. 266).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążył nimi powoda jako przegrywającego sprawę, jak w punkcie drugim sentencji wyroku. Na sumę orzeczonych kosztów składają się: stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego pozwanej reprezentowaną przez radcę prawnego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa uiszczona przez pozwanego reprezentowanego przez pełnomocnika.